

Vyjděte ze svých rezervací!

Autor: John Morgan

Koncept „odporu bez vůdce“ pro pravici zpopularizoval v 80. a 90. letech ve svých spisech člen Klanu Louis Beam, poté co s ním měl přijít v 60. letech americký zpravodajský důstojník (Ulius L. Amoss – více [zde](#), pozn. DP) jako s možnou strategií odporu proti hrozícímu komunistickému převratu ve Spojených státech.

Vlastně jde jen o adaptaci modelu buněk, v němž se povstalecká skupina dělí na jednotky o několika málo členech, kde o sobě jednotlivé buňky navzájem neví a kde zůstává jen jediný člen každé buňky v kontaktu s vyšším velením, které zprostředkovává povely ústředního velitelství. Tak může organizace pokračovat ve své činnosti i po zajetí a výsleších členů buněk nebo dokonce ústředí, jelikož nikdo nezná všechny zúčastněné.

V průběhu 20. století této techniky úspěšně či neúspěšně využila řada skupin, z těch významnějších zmiňme např. IRA, francouzský odboj, alžírskou FLN (vykresleno v legendárním filmu *Bitva o Alžír* /La Battaglia di Algeri/), Vietkong, Weather Underground nebo al-Káidu.

Odpor bez vůdce zachází ještě o krok dále a zcela se rozžehná s konceptem organizace, na jejíž místo staví malé skupinky či jednotlivce, kteří mají z vlastní iniciativy a s využitím jim dostupných zdrojů napadat nepřítele. Jelikož je nespojuje nic kromě společné ideologie, nepřátelské bezpečnostní složky je nemohou sledovat ani předvídat jejich akce. V momentě, kdy počet a intenzita útoků dosáhne jisté úrovně, si hnutí získá přízeň mas a z podzemí se nějakým způsobem zjeví početné hnutí, které pozvedne boj na další úroveň.

Jakkoliv skvěle to zní na papíře, v praxi se koncept vždy ukázal být katastrofou. Muži na pravici, kteří provedli tyto útoky „osamělých vlků“, jako Timothy McVeigh (můžeme debatovat, jestli jej lze vůbec na pravici řadit), David Copeland, Benjamin Smith, Buford Furrow, James von Brunn a Anders Breivik se všichni dopustili násilného činu, který chápali jako úvodní salvu boje, v němž budou pokračovat jejich následovníci a ideoví druzi.

Jejich činy jsou typické rovnoměrnou směsicí grotesknosti a ubohosti, stejně jako naprostou neschopností způsobit ve společnosti nějakou trvalou změnu – kromě pocitu odporu. Musíme chápat, že i kdyby snad jejich cíle byly žádoucí, většinu lidí jakékoliv společnosti náhodné násilí odpuzuje a tato jednočlenná komanda se považovala za součást většího revolučního boje jen díky svému enormně pokřivenému světonázoru.

Stejně tak vidíme i z děl stratégů al-Káidy, že skupina doufala útoky z 11. září zažehnout plamen činů odporu bez vůdců napříč USA, Evropou a islámským světem. I když zaznamenali o chlup větší úspěch než jejich protějšci na pravici – přinejmenším co do počtu obětí – ani jim se nepodařilo uskutečnit žádný z jejich cílů nebo nastavit trend, jež by se pokoušelo napodobovat větší množství lidí. Řadě útočníků se nepodařilo kromě sebe zabít nikoho dalšího.

Odpor bez vůdce tak v zásadě je zoufalým činem bezmocné skupiny, taktikou přijatou tváří tvář zdánlivě všemocnému nepříteli. Zdá se být vhodnou volbou jedině tehdy, když neexistuje jednotné důvěryhodné vedení a když je okolní kultura zcela nepřátelská. V takové situaci se pravice ve Spojených státech – a v menší míře i ta evropská – už po desetiletí nachází.

Dokonce i při naplnění nepravděpodobného scénáře, kdy množství nezávisle provedených útoků promění Ameriku na Irák kolem roku 2006 a náhlý příliv sympatií amerického národa povede ke svržení vlády, zůstává nezodpovězená otázka: **Kdo by se ujal vedení?** Za současného stavu se žádné z uskupení na americké pravici ani zdaleka neblíží míře sofistikovanosti, nutné pro uchopení moci nad celou zemí – a vlastně *ani jejím fragmentem*. Neetablovala se ani žádná skupina, již by ostatní bez větších výhrad následovali.

Takto zvolená strategie navíc jen posiluje obraz naší slabosti, jak Alex Kurtagić přesvědčivě ukázal ve svém zásadním projevu „**Masters of the Universe**“ z konference NPI, místo aby budila dojem síly. Jen slabí se uchylují k zoufalým strategiím.

Naneštěstí tento postup i přes jeho opakované demonstrování nesmyslnost mnozí naši druhové stále propagují. Může však vést jedině k plývání časem a prostředky, nemluvě o jeho až sebevražedné logice. Neříkám, že bychom si neměli osvojit alespoň základní znalosti o střelných zbraních, bojových uměních, strategii, sebeobraně apod., tyto dovednosti však mají své místo vždy a neměly by stát fetišem, prosazovaným coby řešení veškerých problémů na úkor všeho dalšího.

Chtěl bych však ukázat, že hlavním problémem současné pravice není fantazie of odporu bez vůdce, ale mnohem skutečnější realita odporu s vůdcem.

Správné řešení – zvláště pak v demokracii, která takové aktivity příliš neztěžuje – je organizovat se, a to si žádá vůdce. Naneštěstí u lidí na pravici příliš často převládá chuť stát se vůdcem. Stěží uběhne týden, aniž bych přes e-mail nebo Facebook nedostal pozvánku do další nejnovější pravicové skupiny, která přichází s řešením všech neduhů západní civilizace. Mnoho z nich má zajímavé myšlenky a většina z nich to zřejmě „myslí upřímně“. Zpravidla však dosáhnou jen o málo víc než facebookové skupiny a/nebo blogu či webu. Snad ještě dají dohromady několik čísel zpravodaje nebo časopisu, jehož převážná část je věnována útokům na konkurenční skupiny na pravici.

Podle rozsahu diskuse však jasně vysvítá, že členstvo většiny z nich sestává z „vůdce“ a několika jeho kamarádů, které se mu podařilo přesvědčit a nadchnout pro svůj projekt. 90%

těchto uskupení typicky zanikne během několika málo týdnů či měsíců z těch či oněch důvodů (většinou buď lenost, nebo vnitřní půtky) a nekonečné plochy webu zdobí jen vybělené textové kostry jejich činnosti. Když na takové torza narazím, říkávám si „... a další to má za sebou.“

I když internet sám je stále vcelku mladý, fenomén odehrávající se v kyberprostoru je jen nejnovější variací na ohrané téma: **nejhorším nepřítelem pravice je... pravice**. Naše hnutí přetéká egomaniaky a obsedantními lidmi. Mnoho z nás žije v domněnání, že jedině oni znají správnou formuli, a své ideje milují do té míry, že nedovolí sebemenší odchylku a nesouhlas v oblasti politické či filozofické doktríny. Nejsem psycholog, a tak nebudu spekulovat nad příčinami výrazného rozšíření těchto vlastností na pravici; ostatně je to jev typický pro všechna společenská hnutí, jakkoliv pravice posledních desetiletí se zjevně řadí mezi vážnější pacienty.

Problém se však neomezuje jen na ty, kteří zakládají organizace. **Jakmile některý projekt dosáhne být i jen skromného množství úspěchu, začne se hlásit o slovo kakofonní sbor věčných kritiků a spikleneckých teoretiků, připravených vrhnout se na krční tepnu.** Klasicky tak činí napadením charakteru předáků úspěšné organizace, často – i když ne vždy – na základě informací z pochybných zdrojů. Takto za naše nepřátele vykonáváme jejich práci. Není divu, že jen hrstka inteligentních a nadaných lidí dokáže zvládat činnost na pravici delší dobu, než – nevyhnutelně frustrovaní – odejdou.

Faktem je, že pokud nechceme navždy setrvat v současné pozici zájmového kroužku na okraji společnosti, budeme se muset shodnout na odložení rozporů stranou, sjednocení za specifickým programem, vůdci a organizacemi a dát se do práce ve skutečném světě. Nekonečné hemžení tuctů titěrných skupin s různým poselstvím a technikami – které většinu své energie vyplýtvaly na snahy hanobením ostatních hráčů sehnat pod svůj prapor onu **hrstku už přesvědčených lidí** na naší straně barikády – nevedly nikam. Pokud myslíme vážně náš cíl hrát důležitou roli v budoucím životě naší civilizace – ať bude vypadat jakkoliv – musíme určit nejzásadnější body a vytyčit cestu k jejich realizaci. Starost o budoucnost evropské/bílé identity je nepochybně jedním z nich, potřeba nějaké podoby obrody a **znovuposvátnění** naší kultury podél tradičních linií pak dalším.

Nevyzývám k rozdrčení odlišných hlasů ani diskusí, ty totiž nutně patří ke každému zdravému hnutí, a jak se okolnosti mění, může vyvstat i potřeba korekce cílů a strategií, k níž může dojít jedině při přípustnosti a kultivaci odlišných hledisek. V konečném důsledku ale musíme stanovit, jaká platforma představuje naše „politické minimum“ – tak, aby byla schopna přitáhnout širokou základnu sympatizantů. Jakmile bude splněn tento předpoklad, musíme nalézt cestu k jeho uskutečnění.

Zároveň si však nemyslím, že by už nastala vhodná doba pro vytvoření politické strany, usilující o vstup do amerického politického mainstreamu a účast ve volbách. Zatím nebyly položeny dostatečně pevné kulturní základy. Jak správně postulovala evropská Nová pravice, než je možno vůbec uvažovat o politickém boji, musí dojít mezi našimi lidmi k položení těchto základů a efektu doprovodných posunů vědomí. Projekt **Counter-Currents** považuji spolu

s několika dalšími za dobrý precedens – tím že předkládá širokou škálu možností, jež lze přebírat a vyvíjet, dokud nedorazíme k alespoň rámcové soudržné ideologii.

Toho se pokouší dosáhnout i má vlastní organizace **Arktos** zpřístupňováním intelektuálních a kulturních zdrojů k rozvoji typu nového myšlení, nových mýtů a nových symbolů potřebných, pokud se má kdy zrodit úspěšné hnutí, oddané našim zásadám a schopné motivovat velké množství lidí.

To pochopitelně neznamena, že smysl má jediné kulturní či intelektuální činnost nebo že není na místě občas využívat příležitosti k ostatním formám aktivismu. Jak jsem napsal ve své přechodí eseji o islamismu, **úspěšná revoluční sociální hnutí vyrůstají z místních kořenů poskytováním základních činností jako zajištění distribuce potravin, vzdělání a bydlení** (např. Casa Pound nebo Zlatý úsvit, pozn. DP). Pokud k tomuto dokážeme zajistit prostředky, byl by to vynikající způsob jak začít budovat na lokální úrovni s perspektivou následného růstu na celonárodní úroveň. Zároveň podobné akce vyvolají mnoho sympatií mezi lidmi, kteří se momentálně za naše spojence zrovna nepovažují.

Uznávám, že mnou předestřené plány jsou velice ambiciózní. Občas si říkám, jestli už není na start takových projektů příliš pozdě. Chtěl bych však čtenářům mé eseje ještě jednou zopakovat: nezakládejte novou skupinu. Nesepisujte další manifest. Neplývejte časem na útoky proti skupině někoho jiného. Udělejte raději něco konstruktivního. **Vytvořte něco, co ztělesňuje vaše ideje, nebo podpořte něčí už existující práci.** Všichni si musíme uvědomit, že dříve nebo později bude naším úkolem podřídit se cizí autoritě a poslouchat rozkazy. Pochopitelně nikoliv bezmyšlenkovitě a bez rozmyslu, přesto však s pokorou. Žádné hnutí se nemůže skládat ze samých náčelníků. Nejvíce potřebujeme ty, kteří umí být dobrými indiány.

Úvaha Johna Morgana **Leader-ful Resistance: The Predicament of the Right Today** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing.